

teater, men bortset fra det uheldige i, at Adgangen til den paagældende Del af Christiansborg under Slottets Genopførelse vil blive baade vanskelig og mindre passende, vil det — naar man skulde holde sig noget nær op til det i sin Tid efter Initiativ af Direktørerne Hagemann og Heide af Arkitekt Thanning udarbejdede Projekt — blive en alt for bekostelig Foranstaltning til kun at tjene som Forsøg.

Ihvorvel dette Medlem er overbevist om, at den Tid ikke er fjern, da det vil vise sig nødvendigt at foretage en Adskillelse mellem Skuespil og Opera, hvis ikke den sidste helt eller i hvert Fald i alt for høj Grad skal faa Overvægten over Skuespillet, tør det dog ikke paa nærværende Tidspunkt stille Forslag om at gaa til Opførelse af en ny Talescene. Desværre er det jo saadan, at det kongelige Teater bedre egner sig for Opera og Ballet end for Skuespillet. Havde det været omvendt, vilde man ikke have nærret Betænkelighed ved allerede nu at fastslaa, at Operaen efter nogle Overgangsaaar skulde opgives for Statens Vedkommende. Der kan nemlig ikke være Tvivl om, at der er en saa stærkt voksende Interesse for Operaen, at det ved privat Initiativ — eventuelt med nogen Støtte fra Københavns Kommune — vilde være muligt at faa bygget et eget Operahus, ligesom der sikkert vilde være de fornødne Kræfter til Rede til at drive det. Ret beset burde der hos det operainteresserede Publikum være den samme Interesse for at faa bygget en ny Talescene, saa meget mere som der, naar den byggedes i Forbindelse med det nuværende kongelige Teater, kunde blive den Samdrift, der saavel økonomisk som kunstnerisk set maa anses for heldig. Det kan, efter det nævnte Medlems Opfattelse, ikke anses som værende en Opgave for Staten at ofre Millioner paa Tilvejebringelse af en ny Talescene, alene med det Formaal, at det nuværende kongelige Teater udelukkende eller i alt væsentligt kan blive til Brug for Operaen, hvis Betydning i *national-kulturhistorisk* Henseende ikke kan eller bør sidestilles eller ligestilles med

Skuespillets. Naar man ikke ønsker allerede nu at stille Forslag om at gaa til en Ombygning af det kongelige Teater, saa det mere egnede sig for Skuespillet, og samtidig i Loven træffe Bestemmelser om, at der ikke i Fremtiden skal spilles Opera paa Nationalscenen, er det kun, fordi man nærer et — om end svagt — Haab om, at der ved Initiativ fra privat Side skal vise sig en Mulighed for at faa opført en Talescene i Forbindelse med det nuværende Teater. Dette Medlem kan nemlig ikke dele den af Flertallet foran fremsatte Opfattelse: at det kan skyldes „tilfældige og forbigaaende Aarsager“, at Operaen i de senere Aar har faaet en mere fremtrædende Plads end Skuespillet. Vil man sammenligne Aaret 1894—95, det første Aar, da den nuværende Teaterchef overtog Ledelsen, med det sidste Aar, for hvilket Beretning foreligger: Aaret 1906—07, ses det, at i det førstnævnte Aar blev der givet i alt 273 Forestillinger: 38 Skuespil opførtes 267 og 14 Operaer 75 Gange; i 1906—07 blev der givet i alt 299 Forestillinger: 30 Skuespil opførtes 202 Gange og 18 Operaer 109 Gange, eller med andre Ord en betydelig Tilbagegang for Skuespillet trods Fremgangen i Antal Forestillinger og Fremgang for Operaforestillingerne.

Det er dette Medlems Opfattelse, at de Forhold, hvorom ogsaa de anførte Tal bære Vidnesbyrd, sammenholdt med de Oplysninger, der findes i Bemærkninger til Lovforslaget om den gennemsnitlige aftenlige Indtægt for Operaens og Skuespillets Vedkommende og som vise stigende Indtægt for Operaens Vedkommende, langt fra berettiger til den Antagelse, at det skulde være tilfældige og forbigaaende Forhold, der her er Tale om. Tværtimod vil det kunne befrygtes, at det i Løbet af nogle Aar vil blive en almindelig Tankegang blandt det teatersøgende Publikum, at man gaar i det kgl. Teater for at høre Operaer og i de private Teatre for at se Skuespil.

Som allerede foran bemærket, er det sandsynligt, at det saavel for Skuespil som Opera vilde være en Fordel, om der etab-